

KAPITOLA

První

CINDER ZREZIVĚL ŠROUB V KOTNÍKU A MĚL STRŽENÉ ZÁVITY.

Klouby na ruku ji bolely, jak se jej snažila šroubovákem uvolnit, ale šroub se stále protáčet naprázdno. Když se jí konečně podařilo povytáhnout natolik, aby ho mohla vypáčit svou ocelovou protetickou rukou, závity už byly úplně ohlazené.

Odhodila šroubovák na stůl, oběma rukama se chytila za patu a vyškubla si chodidlo z kloubu. Pod prsty se jí zajiskřilo a Cinder ucukla. Chodidlo zůstalo viset na zmeti červených a žlutých drátů.

S úlevným zasténáním se svalila na záda. Jako by se zbavila obrovské tíhy na konci těch drátů a osvobodila se. Celé čtyři roky tu příliš malou nohu nesnášela a přísahala si, že už si ten kus šrotu nikdy nenasadí. Jen doufala, že se brzy objeví lko s náhradou.

Cinder byla na tržišti v Novém Pekingu jedinou mechanickou nabízející kompletní služby. Její stánek neměl žádnou

vývěsku a to, čím se živí, prozrazovaly jen police u stěn plné androidích součástí. Tísnila se ve stinném zákoutí mezi prodavačem použitých digitálních panelů a obchodníkem s hedvábím, kteří si oba pravidelně stěžovali na štiplavý pach kovu a maziva linoucí se z jejího stánku, přestože jej obvykle přebíjela vůně medových bochánků z pekařství na opačném konci náměstí. Cinder věděla, že ve skutečnosti jsou jen nespokojení, že musejí pracovat vedle ní.

Před očima kolemjdoucích zakrýval Cinder zavěšený špinavý ubrus. Náměstí se hemžilo zákazníky, pouličními prodavači a dětmi a všude panoval čilý ruch. Lidé hulákali, jak se dohadovali o cenách s roboprodavači a snažili se přesvědčit stroje, aby jim daly slevu. Ozývalo se bzučení čteček identifičipů a monotónní hlas potvrzující přijetí platby, když peníze měnily účty. Na všech okolních budovách visely digitální panely a vzduchem se neslo štěbetání jejich reklam, zpravodajského vysílání a novinek.

Cinderino audio rozhraní všechn ten hluk potlačilo na pouhý šum, ale jedna melodie se v něm dnes nedala přeslechnout. Přímo před jejím stánkem stál kroužek dětí, které melodicky odříkávaly: „Popel, popel, k zemi se snáší!“ A pak s bláznivým smíchem popadaly na chodník.

Cinder úsměvem zacukaly koutky úst. Ani ne tak nad tou dětskou říkankou, strašidelnou písní o smrtící nákaze a umírání, která si v posledních letech opět získala oblibu – z písně samotné jí naskakovala husí kůže, ale líbily se jí nevraživé pohledy kolemjdoucích, jimž chichotající a po zemi se válejíci

děti bránily v cestě. Nakupující reptali, že je musejí obcházet, ale Cinder za to malé uličníky zbožňovala.

„Sunto! Sunto!“

Úsměv jí odumřel na tváři. Zahlédla Chang Sachu, pekařku, jak se prodírá davem v zástěře od mouky.

„Sunto, pojď sem! Víš, že jsem ti říkala, aby sis nehrál u...“

Cinder zachytila její pohled a Sacha zmlkla. Pak chytila svého syna za paži a táhla ho pryč. Chlapec kňoural a neochotně ji následoval, když mu Sacha nařídila, aby se držel u jejich stánku. Cinder se zamračila na pekařčina vzdalující se záda. Ostatní děti se rozprchly do davu a veselý smích si odnesly s sebou.

„Jako kdyby byly dráty nakažlivé,“ zamumlala si pro sebe Cinder.

Protáhla se, až jí zapraskalo v zádech, špinavými prsty si pročísala vlasy a stáhla si je do ohonu. Potom zvedla zčernalé pracovní rukavice a nejdřív si jednu nasadila na kovovou ruku. Přestože se jí pod tlustou látkou začala pravá dlaň ihned potit, cítila se v rukavicích pohodlněji, když mohla zakrýt kov na levé ruce. Roztáhla prsty, vyhnala z nich křeč od svírání šroubováku, a opět zamžourala směrem k náměstí. Zahlédla v tom mumraji mnoho robustních bílých androidů, ale žádný z nich nebyla lko.

Povzdechla si a sklonila se k bedně s nářadím pod pracovním stolem. Prohrabávala se šroubováky a klíči, dokud úplně na dně nenašla kleště. Postupně vytáhla všechny dráty, které spojovaly její kotník a chodidlo, a z každého vytryskla

sprška jisker. Přes rukavice je necítila, ale sítnicový displej ji blikajícím červeným nápisem ochotně informoval, že ztrácí s končetinou spojení.

Vyškubla poslední drát a chodidlo s hlmozem odpadlo na beton.

Okamžitě zaznamenala rozdíl. Aspoň jednou v životě necítila žádnou tíhu.

Vyklidila na stole prostor pro vyřazené chodidlo, postavila ho mezi klíče a šrouby jako nějakou relikvii a opět se sklonila nad svůj kotník, aby starým hadrem vyčistila kloub.

BUCH.

Cinder sebou trhla a narazila hlavou do stolu. Odsunula se a zvedla hlavu. Její pohled nejdříve spočinul na nehybném androidovi, který seděl ve dřepu na jejím pracovním stole, a potom na muži za ním. Hleděla do jeho překvapených hnědých očí a tváře lemované černými vlasy, které mu splývaly přes uši, se rty, o nichž snila snad každá dívka v zemi.

Rázem se přestala mračit.

Jeho překvapený výraz se změnil v omluvný.

„Promiňte,“ řekl. „Netušil jsem, že pod tím stolem někdo je.“

Cinder ho téměř neslyšela, protože se jí při pohledu na něj vypařily z hlavy všechny myšlenky. Srdce jí tlouklo čím dál rychleji a její sítnicový displej snímal jeho tvář, za ta léta tak důvěrně známou z digitálních panelů. Ve skutečnosti byl vyšší a v šedé mikině s kapucí se ani vzdáleně nepodobal tomu muži ve vybraném oděvu, v němž se obvykle objevoval

na veřejnosti. Přesto trvalo Cinder pouhé 2,6 vteřiny nasnímat jeho tvář a porovnat ji s databází. Další vteřina a na displeji se jí objevilo to, co už věděla; podrobnosti v podobě proudu zeleného textu v dolní části jejího zorného pole.

KAITO, KORUNNÍ PRINC VÝCHODNÍHO SPOLEČENSTVÍ
IDENTIFIKAČNÍ ČÍSLO: 0082719057
DATUM NAROZENÍ: 7. DUBNA 108 T.É.
NALEZENO 88 987 ODKAZŮ,
NEJNOVĚJŠÍ ZÁZNAM ZE DNE 14. SRPNA 126 T.É.:
*KORUNNÍ PRINC KAI POŘÁDÁ 15. SRPNA TISKOVOU
KONFERENCI NA TÉMA PROBÍHAJÍCÍHO VÝZKUMU
LETUMÓZY A MOŽNÉHO OBJEVU LÉKU –*

Cinder vyskočila ze židle a málem upadla, protože zapomněla na odmontované chodidlo. Zachytila se oběma rukama stolu a trochu nemotorně se uklonila. Sítnicový displej se zasunul.

„Výsosti,“ vykoktala se sklopenou hlavou, vděčná za to, že princ nevidí za ubrusem její prázdný kotník.

Princ sebou trhnul, ohlédl se přes rameno a pak se naklonil k ní. „Možná raději, ehm...“ – položil si prst na rty – „ohledně toho oslovení, ano?“

Cinder s vytřeštěnými očima rozechvěle přikývla. „Správně. Ovšem. Jak – Co vám –“ Polkla. Slova se jí lepila na jazyk jako fazolová kaše.

„Hledám Linh Cintera,“ řekl princ. „Je tady?“

Cinder se odvážíla zvednout jednu ruku, kterou se opírala, ze stolu, aby si povytáhla rukavici. S očima upřenýma na princovu hruď vykoktala: „Já – já jsem Linh Cinder.“

Sledovala, jak položil ruku na temeno baňaté hlavy androida na stole.

„Vy že jste Linh Cinder?“

„Ano, Vaše Výs-“ Kousla se do rtu.

„Mechanička?“

Přikývla. „Co pro vás mohu udělat?“

Místo odpovědi se princ naklonil a natáhl krk, takže neměla na vybranou a musela mu hledět do očí, a zářivě se na ni usmál. Cinder poskočilo srdce.

Princ se opět napřimil a přiměl ji tak, aby se na něj dívala.

„Představoval jsem si vás jinak.“

„Já jsem si vás taky představovala – ehm – jinak.“ Cinder nedokázala vydržet jeho pohled, a tak sáhla po androidovi a přitáhla si ho na svou stranu stolu. „Copak je s tím droidem, Vaše Výsosti?“

Android vypadal, jako by právě opustil výrobní linku, ale Cinder podle rádoby ženských tvarů poznala, že je to staralý model. Přesto vypadal elegantně, měl kulatou hlavu na hruškovitém těle a bílý lak.

„Nejde zapnout,“ odpověděl princ Kai a pozoroval Cinder při prohlídce robota. „Jeden den fungovala bez potíží a druhý den najednou nic.“

Cinder otočila androida senzorovým světlem k princovi. Byla ráda, že může zaměstnat ruce a soustředit se na rutinní

otázky související s prací, takže se jí z nervozity opět nezblázní mozkové funkce. „Už jste s ní měl někdy problémy?“

„Ne. Každý měsíc u ní královští mechanici provádějí údržbu a tohle je poprvé, co se porouchala.“

Princ Kai se naklonil dopředu, zvedl z pracovního stolu malé kovové chodidlo, které tam Cinder odložila, a zvědavě je obracel v dlaních. Cinder znervózněla a sledovala ho, jak si prohlíží vnitřek plný drátů a pohrává si s ohebnými klouby kovových prstů. Dlouhým rukávem své mikiny – zbytečně dlouhým – setřel z chodidla šmouhu.

„Musí vám být horko. Nechcete si to sundat?“ zeptala se Cinder a ihned svých slov zalitovala, když na ni princ opět upřel zrak.

Na okamžik se zatvářil skoro rozpačitě.

„Je mi strašné horko,“ odpověděl. „Ale snažím se být nenápadný.“

Cinder měla chuť říct, že se mu to příliš nedaří, ale raději si to rozmyslela. Kolem jejího stánku se netísnil žádný dav ječících dívek, což bylo samo o sobě nejlepším důkazem, že princův převlek funguje lépe, než se jí zdálo. Místo královského idolu teď v mikině s dlouhými rukávy vypadal spíš jako blázen.

Odkašlala si a soustředila se na porouchaného androida. Našla nenápadnou západku a otevřela u androida zadní panel. „Proč vám ji vlastně neopraví královští mechanici?“

„Zkoušeli to, ale nepodařilo se jim přijít na to, co s ní je. Někdo mi poradil, abych ji přinesl k vám.“ Postavil kovové chodidlo zpátky na stůl a zadíval se k policím se starými a rozbitý-

mi součástkami androidů, vznášedel, digitálních panelů a dalších věcí. Součástkami kyborgů. „Říká se o vás, že jste nejlepší mechanik v Novém Pekingu. Čekal jsem nějakého staříka.“

„To že se o mně říká?“ zamumlala.

Nebyl první, koho to překvapilo. Většina zákazníků nedokázala pochopit, jak může být dospívající dívka nejlepší mechaničkou ve městě, a Cinder se nikde nešířila o pravé příčiny svého talentu. Čím méně lidí bude vědět, že je kyborg, tím lépe. Určitě by se zbláznila, kdyby se na ni i ostatní prodáváci dívali se stejným opovržením jako Chang Sacha.

Malíčkem odstrčila několik androidových drátů stranou. „Někdy už mají prostě doslouženo. Možná byste si měl pořídit novější model.“

„Obávám se, že to nejde. Má v sobě přísně tajné informace. Je to otázka národní bezpečnosti, abych se k nim dostal dříve než... někdo jiný.“

Cinder se zarazila a zvedla k němu pohled.

Upřeně jí hleděl do očí celé tři vteřiny a pak mu zacukaly koutky. „Dělám si legraci. Nainsi byla můj první android. Nechci ji vyměnit ze sentimentálních důvodů.“

Cinder se na okraji zorného pole rozsvítilo oranžové světlo. Její optobionika něco zachytila, ačkoli Cinder nevěděla co – možná nervózní polknutí, příliš rychlé mrknutí nebo zatnutí zubů.

Už si na to oranžové světlo zvykla. Rozsvěcelo se každou chvíli.

Znamenalo to, že někdo lže.

„Otázka národní bezpečnosti,“ zopakovala po něm. „Legrační.“

Princ naklonil hlavu, jako by ji vyzýval, aby mu odporovala. Pramen černých vlasů mu sklouzl do očí. Cinder se odvrátila.

„Domácí učitel, model 8.6,“ četla ze slabě osvětleného panelu uvnitř plastové lebky. Android byl skoro dvacet let starý. To byl na androida úctyhodný věk. „Vypadá, že je dokonale udržovaná.“

Cinder zvedla pěst a tvrdě udeřila androida ze strany do hlavy. Jen tak tak ho zachytila, aby nespadol na stůl. Princ nadskočil.

Postavila androida zpátky na nohy a stiskla aktivací tlačítko, ale nic se nestalo. „Divil byste se, jak často právě tohle zabírá.“

Princ se nervózně zasmál. „Víte jistě, že jste Linh Cinder? Mechanička?“

„Cinder! Sehnala jsem to!“ Z davu vyjela lko a s modře zářícím senzorovým světlem zamířila k pracovnímu stolu. Zvedla jednu vidlicovitou ruku a s hlasitým bouchnutím postavila na stůl novou ocelovou nohu, hned vedle princova androida. „Je mnohem lepší než ta stará, jen mírně opotřebovaná a elektrické vedení taky vypadá kompatibilně, takže nebudou potřeba žádné úpravy. A navíc se mi podařilo usmlouvat o šest set univů nižší cenu.“

Cinder se zmocnila panika. Zavravorala na své lidské noze, sebrala nové chodidlo ze stolu a upustila ho za sebe.

„Dobrá práce, Iko. Nguyen-shifu bude mít radost, že má pro svého droidího společníka náhradní nohu.“

Iko pohasl senzor. „Nguyen-shifu? Nerozumím.“

Cinder se usmála se zařatými zuby a ukázala na prince. „Iko, pozdrav, prosím, našeho zákazníka.“ Ztišila hlas. „Jeho císařskou Výsost.“

Iko natáhla krk a namířila kulatý senzor na prince, který se tyčil více než tři stopy nad ní. Sensorové světlo se rozsvítilo, když ho její snímač poznal. „Princ Kai,“ řekla svým skřípavým kovovým hlasem. „Ve skutečnosti jste ještě hezčí než na digitálních panelech.“

Cinder se rozpaký zhoupl žaludek i přesto, že se princ zasmál.

„To stačilo, Iko. Pojď do stánku.“

Iko poslechla, odhrnula ubrus a zalezla si pod stůl.

„Taková osobnost se u androida hned tak nevidí,“ prohlásil princ Kai a opřel se o dveřní rám jejího stánku, jakoby přivážel androidy na tržiště denně. „Naprogramovala jste ji sama?“

„Věřte tomu nebo ne, už jsme ji takovou koupili. Mám podezření na chybu v programování, což je nejspíš důvod, proč ji má nevlastní matka sehnala tak levně.“

„V mém programu žádná chyba není!“ ohradila se Iko za jejími zády.

Cinder pohlédla princovi do očí a na okamžik ji oslnil jeho smích, hned však zase ukryla hlavu za jeho androida.

„Tak co myslíte?“ zeptal se.

„Budu muset provést diagnostický test. Zabere mi to několik dní, možná týden.“ Cinder si zastrčila pramen vlasů za ucho a posadila se, vděčná, že může na chvíli ulevit stojící noze, a zkoumala androidovy vnitřnosti. Věděla, že nejspíš porušuje nějaké pravidlo etikety, když v princově přítomnosti sedí, ale jemu to očividně nevadilo, protože se naklonil dopředu a sledoval její ruce.

„Chcete zaplatit předem?“

Natáhl k ní levé zápěstí s implantovaným identičipem, ale Cinder jen mávla rukou v rukavici. „Ne, děkuji. Bude mi ctí pro vás toho androida opravit.“

Princ Kai chtěl něco namítnout, ale nakonec nataženou ruku spustil. „Asi není šance, že byste ji stihla opravit ještě před slavností, že ne?“

Cinder zavřela panel na androidovi. „Mohla bych to stihnout. Ale dokud nebudu vědět, co přesně s ní je, nemohu vám nic slíbit –“

„Já vím, já vím.“ Zhoupl se na patách. „Je to jen zbožné přání.“

„Jak vám dám vědět, až bude připravená?“

„Pošlete zprávu do paláce. Anebo tady příští víkend zase budete? Mohl bych se pro ni zastavit.“

„Ó ano!“ vyhrkla zezadu ze stánku lko. „Jsme na trhu každý den. Určitě se zastavte. To by bylo skvělé.“

Cinder sebou trhla. „Nemusíte, jestli –“

„Zastavím se rád.“ Zdvořile jim kývl na rozloučenou a stáhl si kapuci víc do tváře. Cinder mu kývnutí oplatila, ačkoli

věděla, že by měla vstát a uklonit se, ale netroufala si podruhé pokoušet rovnováhu.

Počkala, dokud jeho stín nezmizel ze zavěšeného ubrusu, a teprve potom přešla pohledem náměstí. Princovy přítomnosti si očividně nikdo ze spěchajícího davu nevšiml. Cinder se uvolnila.

Iko jí přijela k boku a kovové paže zkřížila na hrudi. „Princ Kai! Radši mi zkontroluj větrák, myslím, že se začínám přehřívat.“

Cinder se shýbla, zvedla náhradní nohu a otřela ji o své pracovní kalhoty. Zkontrolovala povrch a byla ráda, že ho nepoškrábala.

„Víš, jak se bude Pivoňka tvářit, až to uslyší?“ prohlásila Iko.

„Určitě bude hodně pištět.“ Cinder ještě jednou obezřetně proskenovala dav a teprve potom ji začala zaplavovat euforie. Nemohla se dočkat, až o tom Pivoňce poví.

Samotný princ! Z hrdla jí unikl smích. Bylo to tak nečekané. Tak neuvěřitelné. Bylo to –

„Ach ne.“

Cinder se přestala usmívat. „Co?“

Iko ukázala prstem na její čelo. „Jsi umazaná od vazelíny.“

Cinder ucukla a otřela si čelo. „Děláš si ze mě legraci.“

„Určitě si toho skoro nevšiml.“

Cinder spustila ruku. „Co na tom záleží? Pojď, pomoz mi to nasadit, než se tady zastaví někdo další z královské rodiny.“ Položila kotník na koleno druhé nohy a začala připojovat

dráty podle barev. Přemýšlela přitom, jestli princ nepoznal, čím je.

„Padne jako ulitá, co?“ řekla lko držící hrst šroubků, které Cinder postupně přimontovávala na místo.

„Jsi hodná, lko, děkuju ti. Jen doufám, že si toho nevšimne Adri. Roztrhla by mě, kdyby věděla, že jsem utratila šest set uni-vů za nohu.“ Utáhla poslední šroub a natáhla nohu. Hýbala kotníkem dopředu a dozadu a vrtěla prsty. Noha byla sice trochu zatuhlá a nervové senzory budou potřebovat ještě pár dní, než se sladí s novými dráty, ale aspoň už nebude muset kulhat.

„Je perfektní,“ prohlásila a obula se. Všimla si, že lko drží v kovových kleštích, které jí sloužily jako ruce, její starou nohu. „Ten kus šrotu můžeš klidně vyho-“

K uším Cinder dolehl výkřik. Trhla sebou, když ten zvuk v jejím audio rozhraní vyletěl na maximum, a otočila se směrem, odkud přišel. Tržiště ztichlo. Děti, které mezitím začaly hrát na schovávanou mezi stánky, zvědavě vylezly ze skrýší.

Ten výkřik se ozval od pekařky Chang Sachy. Cinder zmateně vstala a vylezla na židli, aby viděla přes dav. Spatřila Sachu v jejím stánku za skleněnou vitrínou se sladkým pečivem a bochánky plněnými vepřovým masem, jak zírá na své natažené ruce.

Cinder si dlaní zakryla nos a ústa, když jí ve stejný okamžik jako zbytku náměstí došlo, co se děje.

„Nákaza!“ vykřikl někdo. „Je nakažená!“

Náměstí ovládla panika. Matky braly své děti do náruče, zoufale jim dlaněmi zakrývaly obličej a snažily se dostat

od Sachina stánku co nejdál. Prodavači prudce zatahovali posuvné dveře obchodů.

Sunto vykřikl a rozběhl se k matce. Ta však zvedla ruce, aby ho zastavila. *Ne, ne, nechod' ke mně.* Prodavač z vedlejšího stánku chlapce popadl a v běhu ho držel v podpaží. Sacha za ním něco volala, ale její slova zanikla v nastalé vřavě.

Cinder se sevřel žaludek. Nemohly se dát na útěk, lko by v tom zmatku ušlapali. Zadržela dech, sáhla po šňůře v rohu stánku a šklubnutím zatáhla dveře. Až na tenký pruh světla u země se vnitřek stánku zahalil do tmy. Z betonové podlahy sálalo horko a vytvářelo v tom těsném prostoru dusno.

„Cinder?“ ozvala se lko a v jejím robotickém hlase zněly obavy. Zapnula senzor a zalila stánek modrým světlem.

„Neboj se,“ řekla Cinder, seskočila ze židle a popadla ze stolu kus hadru umaštěného od maziva. Křik venku postupně utichal a jejich stánek se proměnil v malý soukromý vesmír. „Je od nás daleko, až na opačné straně náměstí. Tady nám nic nehrozí.“ Přesto se odsunula až k zadní stěně s policemi, dřepala si a zakryla si nos i ústa hadrem.

Čekaly. Cinder dýchala co nejměleji, dokud neuslyšely sirény pohotovostního vznášedla, které přiletělo vyzvednout Sachu.